

Наскоро подиръ това Ной пустихъ гълъбицѣ, която, като не намери на земя-тъ сухо мѣсто, гдѣ да може да си отпочине, възвърнула ся, и Ной си простръхъ рѣкъ-тъ и приелъ ѣхъ пакъ въ ковчега. Подиръ седемь дена, Ной пустихъ второй пѣтъ гълъбицѣ-тъ; при-вечерь ся възвърнула тя въ ковчега и носила сѣнецъ масличенъ въ уста-та си. Колко ся зарадвали жители-тъ въ ковчега, кога ся научили чрѣзъ неѣ, че дръвеса-та вече не сѣхъ подъ вода-тъ! Кога ся минѣли още седемь дена, Ной пакъ пустихъ гълъбицѣ-тъ, която не ся върнула вече, защото-то земя-та была вече суха. Ной былъ шестотинь годинь, кога му казалъ Богъ: Излѣзь изъ ковчега со всичко-то си домочадіе и со всички-тъ животны, които сѣхъ затворены съ тебе наедно. Плодете ся и размножавайте ся на земя-тъ.

Като излѣзълъ изъ ковчега, Ной созидалъ жертвенникъ и принесълъ Богу жертвъ благодарственихъ, която была толкъ съприятна Богу, что-то поради благодарны-тъ чувства Ноевы, Той благословилъ весь родъ чловѣческій, рекши: „Доклѣ стои земя-та, на неѣ не ще прѣстанѣтъ да сѣѣтъ и да жнѣтъ; подиръ лѣто-то ще бѣде зима, а подиръ ношь-тъ, день, и такѣвъ потопъ за нагрѣдъ нѣма да бѣде на земя-тъ.“ Ной погледилъ на небо-то и видѣлъ по срѣдъ облацы-тъ блѣскавъ дѣгъ. „Така дѣга въ облацы-тъ“, рекълъ Господь Богъ, „е знаменіе и залогъ на Мое-то милосердіе къмъ чловѣцы-тъ. Кога ся съберѣтъ на небо-то облацы и дѣга-та Ми ся яви въ облацы-тъ, тогава чловѣцы-тъ нека воспоминавать за вѣта Ми: че нѣма да прашамъ за нагрѣдъ потопъ.“ Така дѣга-та, кога ся являва на небо-то, напомина ни съ свои-тъ блѣскавы цвѣтове за милосердіе-то и чловѣколюбіе нашего Создателя.